Vi holder vort landsmøde på et tidspunkt, hvor den internationale situation er mere urovækkende og mindre stabil end på noget andet tidspunkt siden 1973.
I det vestlige Asien har Sovjetunionen invaderet og besat Afghanistan.
Et neutralt land, der ikke kan udgøre nogen trussel eller udfordring mod en af verdens største militære magter, men som slet og ret har været et fristende bytte.
For at opnå en territorial gevinst har Sovjet dermed sat hele afspændings politikken på spil, og skabt alvorlig tvivl om sine hensigter overalt i verden. Også i Europa. Det har tvunget USA til at opbygge en militær tilstedeværelse i og omkring det mellemste østen, der med sine oliekilder og vanskelige forsyningsruter er af vital betydning for Vestens overlevelsesmuligheder.
I Iran hersker kaos og religiøs fanatisme. Dette land, der for få år siden var verdens næststørste olieproducent og et stabilt element i det mellemste østen, er i dag uden økonomisk betydning; et skib uden ror og en stadig fare for sig selv og sine omgivelser.
I den sidste uge er denne fare taget meget alvorligt til på grund af krigen mellem Irak og Iran.
Hermed er føjet endnu en mellemøstlig konflikt til de allerede eksisterende, og samtidig må vi konstatere, at den gamle strid mellem israelere og arabere fortsat er uforsonlig og tilsyneladende uden virkelige muligheder for at kunne løses på fredelig vis.
Til disse begivenheder må vi desværre lægge en voksende bekymring for den politiske stabilitet i Østeuropa. Hvad der foregår og er foregået i Polen er alene et polsk anliggende, som ingen andre stater bør blande sig i. Men denne opfattelse deles måske ikke af alle. Vi kan meget nemt komme i en situation, hvor den europæiske afspændingspolitik og traktats fra Helsingfors udsættes for yderst alvorlige belastninger.
Danmark må derfor drage en klar lære af disse begivenheder.
Vi skal holde fast på vore alliancer og styrke dem.
Vi skal sikre os vore venners og vore allieredes tillid.
Vi skal sikre os vore mulige modstanderes respekt for vor vilje og evne til at forsvare vor frihed.
Derfor vil Venstre ikke under nogen betingelse akceptere begrebet "Danmarkisering" eller hvad der ligger heri.

Vi vil ikke akceptere en snigende neutraliserings- og isolationspolitik. Vi ønsker tværtimod at udbygge og styrke vor deltagelse i den atlantiske alliance og i Det europæiske fællesskab.
Vi ønsker i forsvarspolitikken at leve op til de krav som vore allierede med rimelighed kan stille.
Der har i denne sommer været talt meget om de nul procent og de tre procent. Af gode grunde. For begge tal er regeringens. De tre procents stigning om året er en forpligtelse som den socialdemokratiske mindretalsregering påtog sig i 1978. De nul procent er hvad den nuværende socialdemokratiske regering i 1980 øjensynligt mener, at den bør foreslå, til trods for alt hvad der i de sidste to år er sket i verden omkring os.
Lad os nu begynde at tale om det, som sagen drejer sig om. Det danske forsvar skal være i stand til at forsvare hele Danmark. 'Venstre vil ikke akceptere en forsvarsordning, som indebærer, at dele af landet på forhånd må opgives.
Det danske forsvar skal være i stand til at holde ud indtil de fornødne forstærkninger fra vore allierede er nået frem. Venstre vil ikke akceptere en forsvarsordning, der indebærer, at vi ikke kan påregne at modtage forstærkninger, og som ikke gør det muligt for os at oplagre de nødvendige våben og forsyninger til disse forstærkninger.
Det danske forsvar skal være i stand til at løse sine opgaver i samarbejde med andre NATO-landes styrker i krigstid. Venstre vil ikke akceptere en forsvarsordning, som indebærer at vore allierede her i Nordeuropa i realiteten må disponere efter, at vi vil være ude af stand til at klare vor rimelige del af denne fælles opgave.
Det er klart, at denne forsvarspolitiske holdning har sin økonomiske pris. Det er ligeså klart, at regeringens udspil, der indebærer en nedskæring af forsvarets styrkemål med ikke mindre end 30 pct. er uakceptabelt. Det ligger milevidt fra, hvad der er brug for.
Jeg opfordrer derfor socialdemokratiet til nu at besinde sig på nødvendigheden af en troværdig forsvarsordning, som kan samle et bredt flertal i folketinget.
Efter en gennemgang af Venstres økonomiske plan fortsatte Henning Christophersen:
- Denne politik vil genrejse den danske økonomi. Den vil gengive erhvervslivet dets frihed og dynamik. Den vil gengive lønmodtagerne troen på, at fuld beskæftigelse og stigende realindkomst er en mulighed, der ligger inden for rækkevidde.

Den vil gøre det meningsfyldt at gøre en ekstra indsats. At dygtiggøre sig. At løbe en risiko. At investere og at spare op. Den vil give den enkelte større muligheder, men også et større ansvar. Den vil til gengæld give staten mindre indflydelse. Der vil blive mindre offentlig kontrol. Og lavere offentlige udgifter.
Men den kræver et politisk skifte. En anden regering, og et andet flertal end det nuværende er nødvendigt.
I dag har vi en socialdemokratisk mindretalsregering. Den bygger sin eksistens på anbefaling fra SF, VS og de radikale, men den bygger sin politik på ikke-socialistiske partiers medvirken og støtte. Socialdemokratiet regerer takket være ikke-socialistiske mandater, der er valgt af ikke- socialistiske vælgere.
Dette viser klart, at hvis det borgerligt-liberale Danmark vil - så har det de vælgermæssige forudsætninger for at skaffe landet et andet styre. Hvis de borgerligt-liberale vælgere vil, så kan de samle deres stemmer omkring dem, der ønsker en anden politisk ledelse.
Og der er en opposition at samle sig om og at give øget styrke. Vi i Venstre lægger ikke skjul på, at vi ønsker at være det parti, der repræsenterer alternativet til social-demokratiets politik og til dets ledelse af Danmark. Men vi lægger heller ikke skjul på, at oppositionen består af andre end
os. At vi må være flere om at løse den opgave, der består i at fremkalde et politisk skifte.
Der har siden valget udviklet sig et tillidsfuldt og godt samarbejde mellem Venstre og Det konservative folkeparti.
Det betyder ikke, at de to partier har pantsat deres politiske selvstændighed hos hinanden. Det betyder ikke, at de har afskåret sig fra - hver for sig - at lægge deres politik frem, sådan som de ønsker den skal se ud.
Vi er to selvstændige partier. Med hver vor historie. Med hvert vores idemæssige grundlag.
Men i den nuværende politiske situation er det lige så ubestrideligt, at vi har en fælles opfattelse af de økonomiske problemer og en fælles opfattelse af, hvad der bør være hovedlinien i en anden politik. I fællesskab har vi derfor en forpligtelse til at ændre den politiske situation - og jeg tror vi kan gøre det.